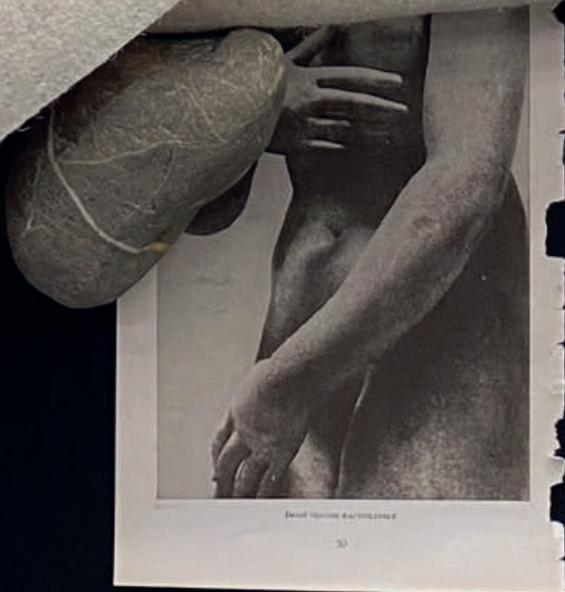

Lucia Tallová

Unstable Monuments
Geçici Anıtlar

Unstable Monuments
Geçici Anıtlar

Lucia Tallová

Lucia Tallová

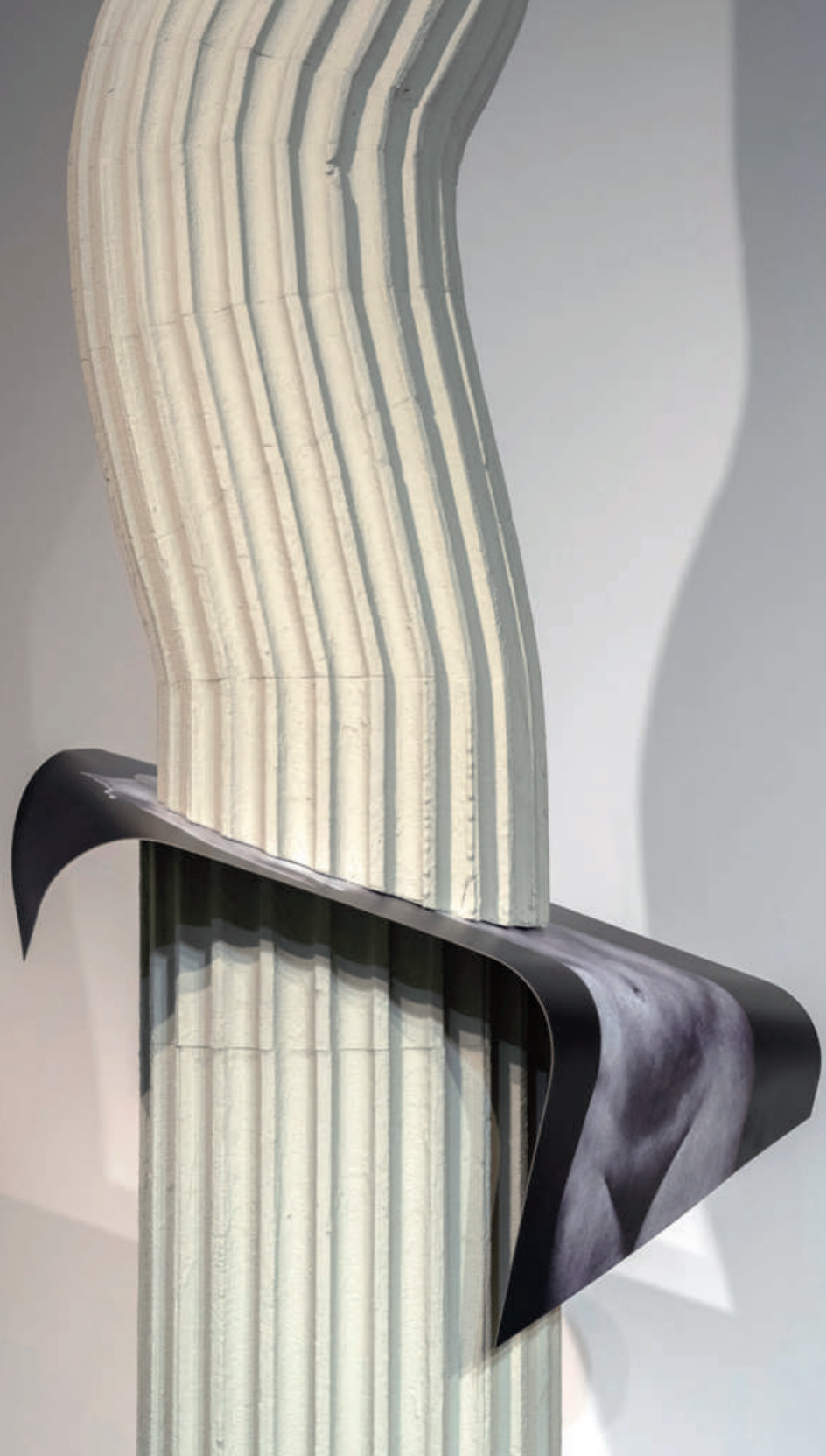
Unstable Monuments
Geçici Anıtlar

CONTENTS
İÇİNDEKİLER

Intro Unstable Monuments Nazlı Yayla	9-10
Giriş Geçici Anıtlar Nazlı Yayla	11-12
Time forgets bodies the quickest, whereas History is composed of nothing more than columns Yekhan Pınarlıgil	16-22
Zaman en çabuk bedenleri unutuyor, tarihse sadece sütunlardan ibaret Yekhan Pınarlıgil	43-47
Authors' Biographies Yazar Biyografileri	74-75
CV Lucia Tallová	76-78

Intro | Unstable Monuments

In her first solo exhibition in Istanbul, Lucia Tallová presents *Unstable Monuments*, a contemplative exploration of memory, materiality, and the traces of human experience. Working across painting, collage, installation, and photography, Tallová constructs environments where found and created objects converge into layered dialogues between past and present.

Central to Tallová's practice is the notion of memory as a sediment that accumulates within objects and surfaces. She collects and archives photographs, antique books, fragments of furniture, and other relics, deliberately choosing materials marked by imperfection and patina. These are not mere historical remnants; instead, they become active participants in a process of transformation, gaining new plasticity and vitality under her hand. Through cutting, layering, and reconfiguring, the artist allows objects to "speak" in their own right, while simultaneously situating them within a larger philosophical and spatial context.

Tallová's installations operate at the intersection of precision and intuition. Her treatment of materials is meticulous, yet the outcome is never rigidly predetermined. Weathered wood, ink-stained paper, and aged photographic prints carry temporal traces, yet they also overflow into the present, transforming the gallery space into an arena of speculative histories. By reimagining these objects, she constructs fictional archives that evoke both personal memory and collective experience, inviting viewers to reflect on the impermanence of life and the continuity of material culture.

Painting remains a vital element of her practice, yet in *Unstable Monuments*, it functions as both narrator and spatial

mediator. Tallová's abstract compositions, created with black acrylic and ink on canvas, often evoke landscapes or ethereal atmospheres, serving as contemplative counterpoints to her material interventions. These painterly works blur the boundaries between concrete and abstract, offering spaces of reflection within the structured, object-based installations. In combining painting with collage, assemblage, and architectural intervention, Tallová establishes immersive environments that guide the viewer through a liminal space—between memory and imagination, permanence and fragility, the personal and the collective.

Her installations are meticulously attuned to the character of the exhibition space. Objects, furniture, and architectural elements are reconfigured to create dialogues with the gallery environment, transforming it into a stage for memory and storytelling.

Through *Unstable Monuments*, Tallová offers a meditation on the life cycles of objects, images, and histories. Her practice challenges conventional hierarchies of value, rescuing discarded materials from obscurity and granting them renewed significance. By orchestrating encounters between ephemeral objects and enduring forms, she creates spaces where viewers can experience a profound engagement with memory, time, and the subtle forces that shape human perception. The exhibition invites a reflection on how the past persists, how it can be reimagined, and how the fragile, the worn, and the overlooked may become monuments in their own right—unstable yet resonant, fleeting yet eternal.

Nazlı Yayla

Giriş | Geçici Anıtlar

Lucia Tallová, İstanbul'daki ilk kişisel sergisi *Geçici Anıtlar*'da belleği, maddeselliği ve insan deneyiminin izlerini odağına alan düşünsel bir araştırma sunuyor. Resim, kolaj, yerleştirme ve fotoğraf arasında çalışan sanatçı; buluntu ve kendi ürettiği nesneleri bir araya getirerek geçmişle bugün arasında katmanlı diyaloglar kuruyor.

Tallová'nın pratiğinin merkezinde, belleğin nesneler ve yüzeyler üzerinde tortu gibi birikmesi fikri yer alır. Fotoğraflar, antika kitaplar, mobilya parçaları ve diğer kalıntıları toplar ve arşivler; özellikle kusurları ve patinasıyla zamana tanıklık eden malzemeleri seçer. Bunlar salt tarihsel kalıntılar değildir; sanatçının elinde bir dönüşüm sürecine katılır, yeni bir esneklik ve canlılık kazanırlar. Kesme, katmanlama ve yeniden kurgulama yoluyla nesnelerin kendi başlarına “konuşmalarına” izin verirken, onları daha geniş bir düşünsel ve mekânsal bağlama yerleştirir.

Tallová'nın yerleştirmeleri titizlik ile sezgisellik arasındaki kesişim noktasında işler. Malzemelere yaklaşımı özenlidir, fakat ortaya çıkan sonuç asla katı bir şekilde önceden belirlenmiş değildir. Yıpranmış ahşap, mürekkep lekeli kâğıt ve eskimiş fotoğraf baskıları zamana dair izlerle yüklüdür ve bugüne taşarak sergi mekânını olası tarihler için bir sahneye dönüştürür. Sanatçı, bu nesneleri yeniden hayal ederek hem kişisel belleği hem de kolektif deneyimi çağrıştıran kurgusal arşivler kurar. Böylece izleyicileri yaşamın geçiciliği ve maddi kültürün sürekliliği üzerine düşünmeye davet eder.

Resim, sanatçının pratiğinde temel bir unsur olmayı sürdürür; *Geçici Anıtlar*'da ise belleğe aracılık eden bir anlatıcı ve mekâna yön veren sessiz bir rehber olarak ortaya çıkar. Tuval üzerine siyah akrilik ve mürekkeple üretilen

soyut kompozisyonları çoğu kez manzaraları ya da uçucu atmosferleri çağrıştırır, malzemelerle yaptığı müdahalelere düşünsel karşıtlıklar sunar. Bu resimsel çalışmalar somut ile soyut arasındaki sınırları belirsizleştirir, nesneye dayalı kurguların arasında birer düşünme alanı açar. Resmi kolaj, asamblaj ve mimari müdahalelerle birleştiren Tallová, izleyiciyi bellek ile hayal gücü, kalıcılık ile kırılğanlık, kişisel olan ile kolektif olan arasında salınan bir eşik mekâna yönlendirir. Sanatçının yerleştirmeleri sergi mekânının karakterine titizlikle uyumlanır. Nesneler, mobilyalar ve mimari unsurlar yeniden düzenlenerek galeriyle diyalog kurar; mekânı bellek ve hikâye anlatıcılığı için bir sahneye dönüştürür.

Geçici Anıtlar aracılığıyla Tallová, nesnelerin, imgelerin ve tarihlerin yaşam döngülerine dair bir yansıma sunar. Sanatçının pratiği, değer hiyerarşilerini sorgular; göz ardı edilmiş malzemeleri görünmezlikten kurtararak onlara yeni bir anlam kazandırır. Geçici nesneler ile kalıcı biçimleri buluşturduğu kurgularıyla izleyicilere bellek, zaman ve insan algısını şekillendiren ince güçlerle derinlikli bir bağ kurma olanağı sunar. *Geçici Anıtlar*, geçmişin kalıcılığını, yeniden hayal etmenin yollarını ve kırılğan, yıpranmış ya da gözden kaçmış olanın bir anıta dönüşme ihtimalini sorgular—hem geçici hem kalıcı, hem kırılğan hem yankılı.

Nazlı Yayla

Time forgets bodies the quickest, whereas History is composed of nothing more than columns.

Consciousness confronts us like a serene landscape. A plain field and the early summer sun. In the foreground are sunflower fields as far as the eye can see, their green backdrop calm and green. There are a few houses scattered about, and even a village further away. A meandering and twisting path, dotted with fruit trees here and there. Everything is under control. What we call consciousness is a minutely configured, well-composed tableaux: relaxed and picturesque.

A few birds take flight from a tree far away. The eye inadvertently watches them, and it is right at that moment that the glorious mountain behind the landscape and the gloomy but enchanting, cloudy sky encircling its peaks come into the frame. Colors disappear, and Lucia Tallová's paintbrush begins recording; the ink she imparts on the surface glides over, her scissors excise chunks off of the landscape, and what remains behind consciousness begins to release its sediments, layer by layer. What beholds us now is the shadow of the subconscious, in all its complexity and glory. It is agile and mutable, like an unstable monument.

Monuments and memory

Austrian historian Alois Riegl theorized what a monument signifies for the modern human, long before the present day. Riegl's theses stood the test of time. In our current age, monuments hold value not only for their aesthetic and historical attributes, but also for their functions, the feelings they evoke, and in particular, the traces left upon them by the passage of time. In other words, a currently celebrated monument harbours within its texture a passion deeply rooted in the past. It does not shy away from its age; it deliberately refuses to erase the traces of time and transforms its erosion into an aesthetic memory.

This exhibition brings together Lucia Tallová's collages and assemblages in various dimensions from different series. These works carry traces of what Riegl conceptualized as "artistic will" (*Kunstwollen*), or in other words, "will to art", featuring characteristics of modern times.

For instance, the drawers from a piece of furniture left to her by her grandmother constitute the elements of a work from the series

titled *Mountain between us*. Here, personal memory has become a kind of pedestal, upholding the personal fiction within the work's discourse. The artist often intervenes on found photographs or pages taken from old books. Or the window of a house that no longer exists becomes part of an installation. At least one single witness of the past emancipates itself from an agreed-upon forgetting, materializing once again. The forgetfulness of the collective memory, all that it purposefully chose, even strove to forget, take center stage in Lucia Tallová's exhibition. The spotlights are, once again, on them.

In many of the works included in the exhibition, women's bodies are combined with various different objects like pieces of coal, stone or furniture or architectural elements. Let us focus on one of them from the series *Unstable Monuments*. The surface of the painting is covered with a fabric reminiscent of felt. It has been slashed and halved vertically down the center, spread symmetrically to both sides. An image emerges from beneath the fabric; one might interpret it as a cocoon or a rebirth. Through the slash, an arm is revealed, raised with power and harmony. This sequence could be part of a dancer's choreography, the moment an athlete completes their leap, a gesture of revolt during a protest, or a movement that precedes a striptease or drag performance. The woman in the picture, whose face remains hidden through the artist's intervention, is wearing a red dress. It is one of the few exercises in colour in the exhibition. Perhaps this, or the subjective nature of the gesture, is why the image recalls the recent past. The 1980's, for instance. The entire world is caught up in the Cold War, preoccupied with discussions on masculine scuffles. But all the participants of these dialogues end up forgetting this one gesture that is monumentalized for a split second. This is a temporary monument; one that flickers for a moment only to be transformed and forgotten. The most profound acts of forgetting often concern the monumental gestures made by women, just as the most generic mistakes immortalized by monuments are erected after wars and are anything but temporary.

The monuments conceived and designed by Lucia Tallová reflect the artistic will of our current age, but with a fresh twist: hers are temporary, fleeting and mobile. They harbour perhaps the most striking of today's symptoms, one that regards the discovery of the darkness lurking beneath the surface. The consciousness that

qualifies one as a human is imprisoned in a civilization configured by the patriarchal memory. This civilization is exceedingly limited, controlled and unsustainable. We need the energy stuck beneath the consciousness; we need ideas that are not rigid or fixed; we need the minor little stories marginalized by memory in order to put aside primitive anxieties such as ownership and domination, and to complete ourselves—to finally experience life in all its complexities and to truly breathe.

Archaeology and the woman

Unstable Monuments is a visual foray into the darkness of the history of humanity guided by the artist. Everything begins in a cave hidden in the skirts of the mountain of the subconscious. You have been left signs in black ink. The guide asks you to follow them. First, you need to feel the curves, keeping the shadows in mind, you need especially to envision the darkness of the bodies obscured by the curves. You encounter unexpected formations and pass by mounds of coal spilling towards you. This journey has a tinge of nostalgia and even melancholia, rather than danger. The place you end up in beneath the depths of the mountain is an archaeological excavation site filled with visual fossils. Its name is a reflection of its character, both self-confident and ambiguous: *Fragility of Caryatide*.

Right at the center are columns reminiscent of an ancient, forgotten civilization. They are incomplete, scattered about. The structure they were once part of is nowhere to be seen; they give the impression of being remnants. Evidently, we are in a temporality far removed from the time when they were in use. This is no longer a living place. Perhaps they were once parts of a monument or a temple constructed in honor of a deity, but today, here, they lead us to an archaeological site. They evoke a gaze fixed decidedly in the past, reminding us of history. A fragmented, piecemeal History that we will never be able to repeat, or complete!

The columns have photographs attached on them. At times, these photographs have infiltrated the stones, amalgamated into their crevices, and turned into wounds; other times, they are weighed down by the columns and crumpled, or they became one with them, constituting new architectural forms. These are, again, photographs of sculptures depicting women left from a forgotten civilization. These

sculptures, at one time, existed and were a part of urban life. Then, time forgot them. Yet History found and unearthed them, remembered them for better or for worse, exhibited them in prestigious halls, and ascribed these remnants a brand new position. Perhaps that splendor is nowhere to be seen, but they witnessed a collective memory after having been rediscovered. This is a somber place to occupy now. Then time passed yet again, and a photographer whose name we can barely remember came along and shone a light on these bodies once again. They took the stage once more and became the main attraction. The photographs were printed in a beautiful book, but our characters were returned, once more, to the dark recesses of memory, since light doesn't illuminate photographs, it renders them forgettable.

Such is this twist of fate; the wheel of fortune has turned once again and brought these lost images to Lucia Tallová under the guise of coincidence. It is as if these photographs and the columns belong to recent history, but the artist's intervention has placed them at polar opposites on the same continuum. On one hand is stone, on the other is the human body. While on one hand is the pedestal, on the other is a photograph. One is a monument; the other is sculpture. Time forgets bodies the quickest, whereas history is composed of nothing more than columns.

But how sturdy these columns once were. Magnificent, splendid, even enchanting. The patriarchal tale they told had long since become mythology and drifted into infinity. These were all conceived for humanity, like a soap opera with each frame meticulously planned. Everything in its right place. It's always the same. Power remains where it has always been. The good and the bad, both evident. As it should be. But a new day dawned. The wind charged, a tornado rummaged, the earth roared in succession. Mother Nature and the woman of instinct, hand in hand, began to shake civilization to its core. It seems Lucia Tallová did her part in support of them.

In this scene unfolding in front of us, it is as if not only the patriarchal discourse has been destroyed, but everything else as well. The dramatic state of these stone columns is chronicling the downfall of a mythology conceived for eternity. Their heavy and rigid physicality, giving the impression that they will never vanish, has been fragmented, just like the discourse they once shouldered. But in this post-apocalyptic protected site, it is not only the central structure that

has been scattered, the details have followed suit. The tornado has sent the photographs flying as well; they are torn and crumpled. It is as if the stories of the bodies they delineate have lost their subjects. At this point, though, one needs to look more closely at Lucia Tallová's personal touch. Once the storm has broken, escape is impossible, and the fall is inevitable. Those who do not possess the ability to bend will break, and those who do will emerge from the tornado brand new and strengthened. Compared to the unyielding presence of marble, the images resemble the pages of a book ready to take flight, just as birds signify all that has been forgotten and remains hidden within the banal and boring landscape of consciousness. The bodies are naturally fragile, they are fleeting. One day they are there, the next, gone. Nevertheless, this fragility holds a close affinity to life and breath, to freedom. Because "weakness is great, strength is insignificant. When man is born he is weak and malleable. When he dies he is strong and callused. When a tree is still growing it is flexible and tender, and when it is dry and hard, it dies. Callosity and strength are the companions of death. Pliancy and weakness are signs of the freshness of being. What has grown hard will therefore never triumph."¹

¹ *Tao Te Ching* paraphrased by Tarkovsky in *Time within Time: The Diaries 1970-1986* [by Andrei Tarkovsky]. Trans. Kitty Hunter-Blair. Seagull Books, Verso, 1993.

Fiction and the tale

People sit down and think. They work their brains and strain their memories, all in an attempt to write a level-headed story. They do this deliberately. They intervene in the past and present the fiction we call History as an unshakeable fact. But History is merely a myth, carefully carved and stripped of its splinters. It is a tale written under the control of patriarchal institutions transferred from oral tradition to the written word, simplified in the process, and turned into a toy for ideologies. Such is the way these tales manage to infiltrate people, as staged in the artist's work titled *A Room with a View*. The windows are transparent to both the landscape and the pitch blackness.

First and foremost, Lucia Tallová disassembles these mighty metafictional. The artist separates the fiction from its joints, fiction that has somehow infiltrated us, uttered over centuries and, through repetition, became real. She does this so she can reach the negative of the relief and reveal the darkness obscured by the image. Then she constructs a monument from what history has forgotten.

Walter Benjamin suggests that incorporating heterogeneous fragments reveals the subconscious of history, meaning everything overlooked by the so-called totality of the historical narrative. Collage and assemblage are ideal mediums for remembrance. Lucia Tallová integrated these techniques into her artistic practice out of necessity. An instinctual gesture on the artist's part lays down the first layer, and then fragments begin to accumulate, layer by layer. She holds space for the subconscious and gathers all that has fallen by the wayside of the dominant narrative, she remedies its blind spots, revealing what it has forgotten. She creates room for the losses in the story: the hidden faces, the concealed bodies. What has been forgotten, what has been anonymized, or rather, what has been rendered anonymous—what is deemed dark and shadow, what lies beneath the surface, the reverse side of what is visible... The entirety of the subconscious, this time, makes its way into the story. A major fiction composed of minor stories unearthed from the deep crevices of memory. What is being written is not history, but histories. Temporary histories that make no claim to infinity.

History is nothing but collapsed columns; the bodies, however, remain in resistance.

Yekhan Pınarlıgil

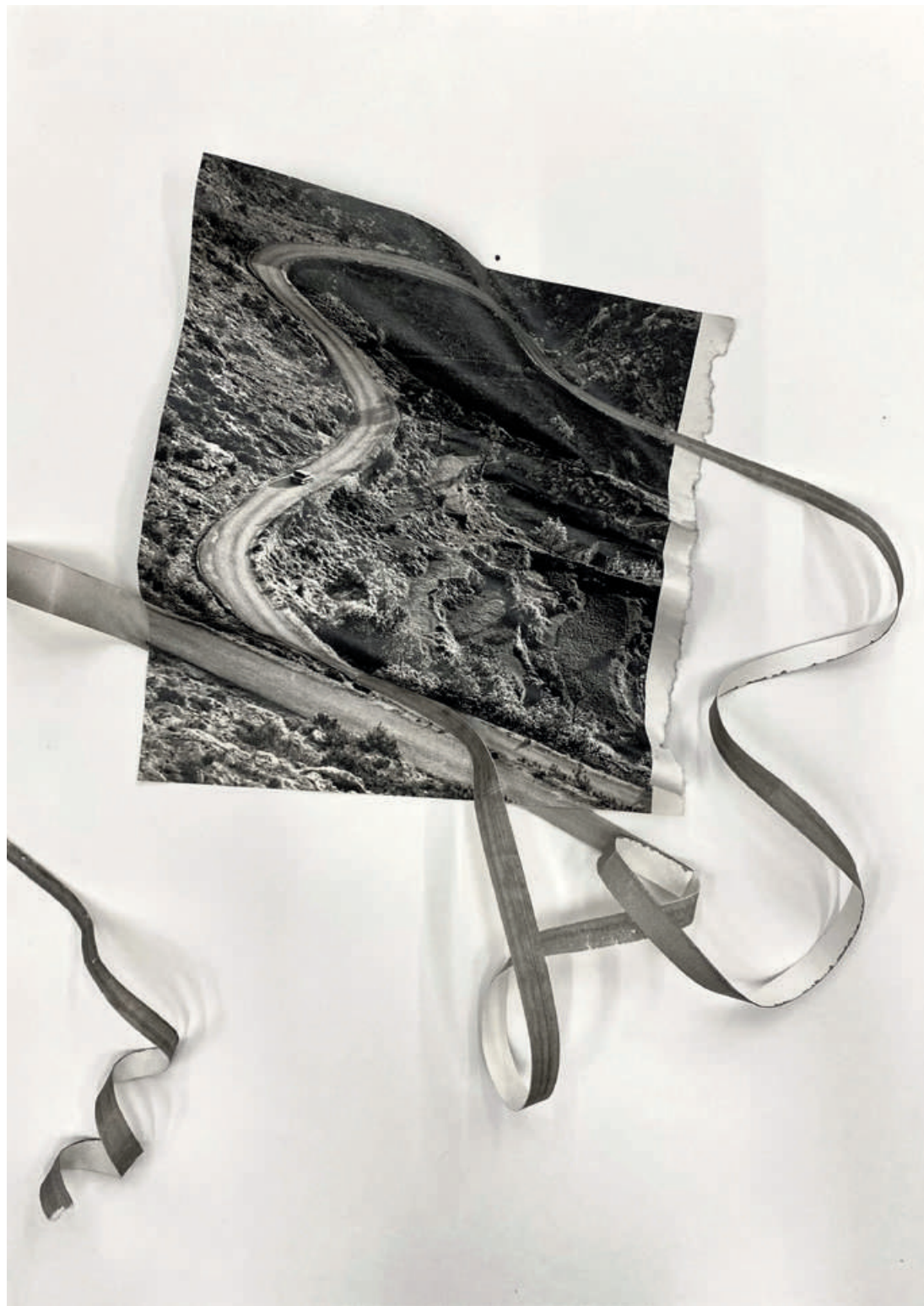
Translated by Çağla Özbek

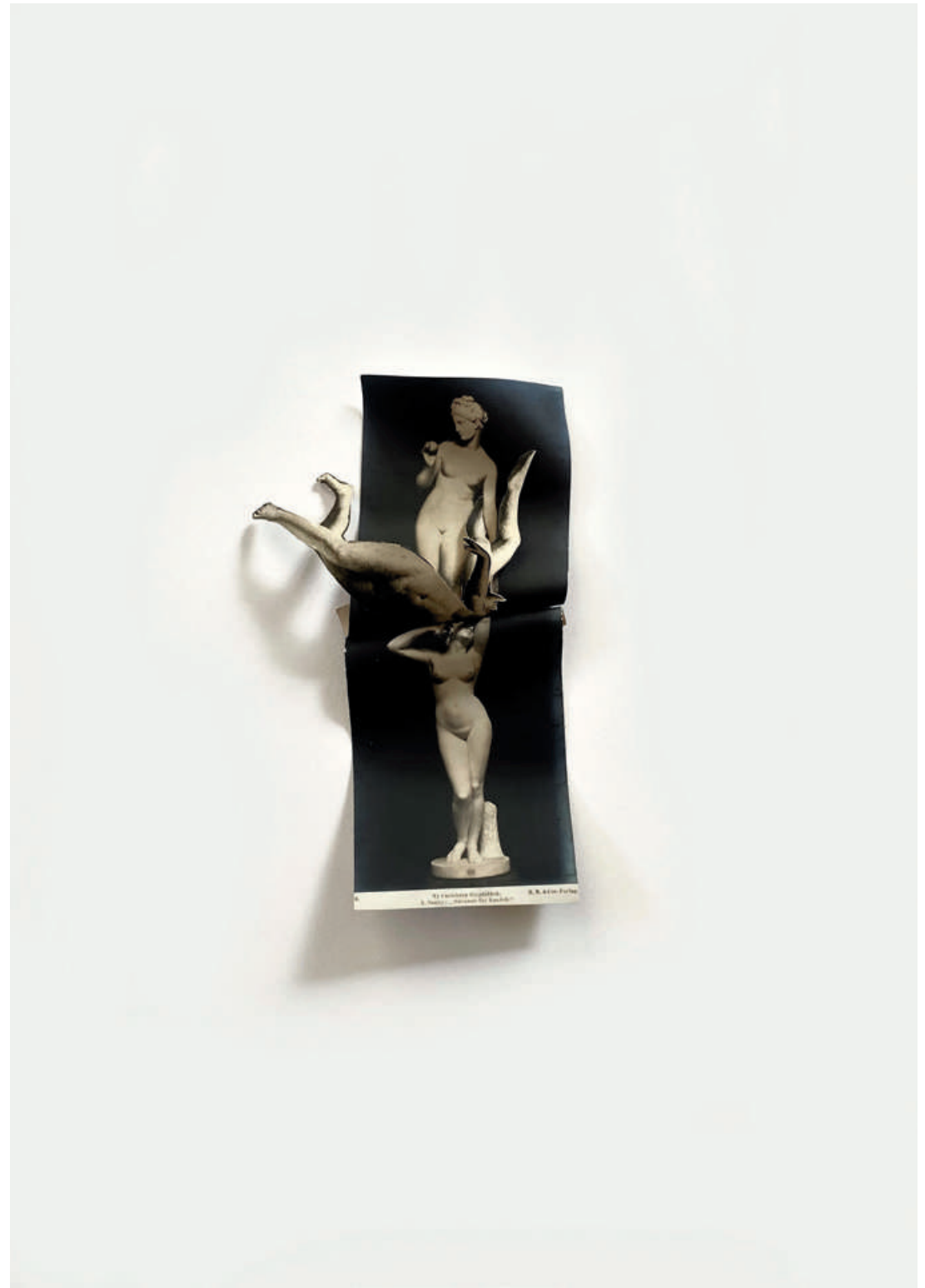

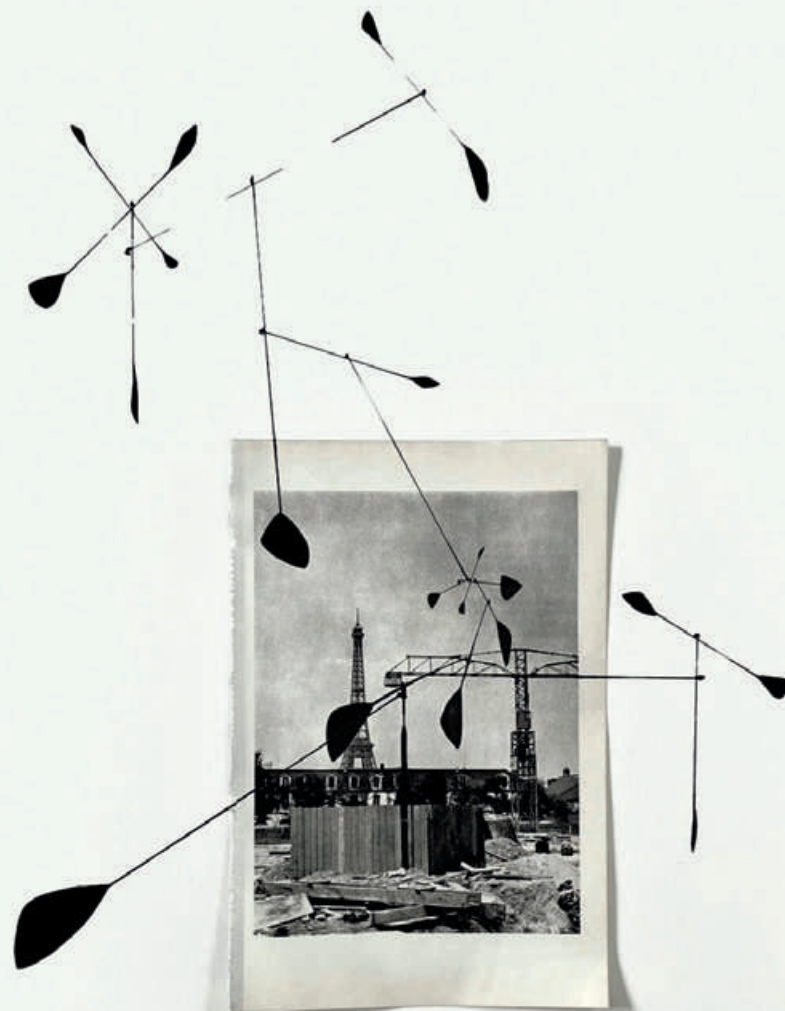

Zaman en çabuk bedenleri unutuyor, tarihse sadece sütunlardan ibaret.

Bilinç dingin bir manzara gibi karşımızda. Dümdüz bir ova, yaz başı güneşi. Ön planda göz alabildiğine ay çiçek tarlaları, arkası yeşil ve sakın. Üç beş ev var sağda solda, hatta uzakta bir köy. Kıvrılarak giden bir yol, şurda burda meyve ağaçları. Her şey kontrol altında. Bilinç dediğimiz ince düşünülmüş, çok iyi düzenlenmiş bir tablo. Rölaks ve pitoresk.

Uzaktaki ağaçtan birkaç kuş havalanıyor. Göz gayri ihtiyari onları izliyor ve işte tam o anda, manzaranın arkasındaki görkemli dağ ve zirvelerin etrafındaki kasvetli ama büyüleyici, bulutlu gökyüzü giriyor objektife. Renkler kayboluyorlar ve Lucia Tallová'nın fırçası kaydetmeye başlıyor, yüzeye bıraktığı mürekkep süzülüyor, makası manzaradan parçalar kesiyor ve bilincin arkasında kalan, katman katman tortularını bırakmaya başlıyor. Bilinçaltının gölgesi tüm ihtişamı ve karmaşasıyla karşımızda şimdi. Oynak ve değişken, geçici bir anıt gibi.

Anıt ve hafıza

Modern çağın insanı için bir anıtın nasıl bir anlam teşkil ettiğini Avusturyalı tarihçi Alois Riegl günümüzden çok önce açıklamış. Riegl'in analizleri hâlen geçerli. İçinde yaşadığımız zamanda anıtlar, yalnızca estetik veya tarihsel nitelikleriyle değil, aynı zamanda kullanımları, uyandırdıkları duygular ve özellikle de geçen zamanın üzerlerinde bıraktığı izlerle de değerlidir. Başka bir deyişle günümüzde kabul gören bir anıt, dokusunda geçmişe dönük bir tutku taşır. Eskiliğinden gocunmaz, izlerini özellikle silmez ve zamanın erozyonunu estetik bir hafızaya dönüştürür.

Sergi Lucia Tallová'nın farklı serilerden, çeşitli boyutlarda kolaj ve assemblajlarını bir araya getiriyor. Bu eserler modern zamanların tipik özelliklerini taşıyan ve yine Riegl'in tanımladığı sanatın istem gücünün ya da farklı bir deyişle sanat iradesinin (*Kunstwollen*) izlerini taşıyorlar. Örneğin büyükannesinden kalma bir mobilyanın çekmeceleri *Mountain between us* adlı seriden bir eserin parçaları olmuş. Bireysel hafıza bir nevi kaideye dönüşmüş, eserin söylemine öznel bir kurgu eklemiş. Sanatçı, sıklıkla eski bir kitaptan alınmış sayfalar ve buluntu fotoğraflara müdahale ediyor. Ya da bugün artık varolmayan bir evin penceresi yerleştirmenin parçası oluveriyor.

Geçmişin en azından bir şahidi, uzlaşmış unutuştan kendini kurtarmış, yeniden vücut buluyor. Kolektif hafızanın unutkanlıkları, unutmayı bilinçli olarak tercih ettikleri ve hatta unutmak için çaba sarf ettikleri Lucia Tallová'nın sergisinde sahne alıyorlar. Spotlar bir kez daha üzerlerinde.

Sergideki eserlerin bir çoğunda kadın bedenleri kömür, taş, mobilya parçası ya da mimari öğeler gibi farklı nesnelerle bir araya gelerek yeni yapılar oluşturuyorlar. *Geçici Anıtlar* serisinden bir tanesini alalım. Tablonun yüzeyini keçeyi andıran bir kumaş kaplıyor. Üst kenarın tam ortasından yarıya kadar kesilmiş, ve simetrik bir şekilde iki yana ayrılmış. Kumaşın altından bir imge beliriyor. İster koza diye düşünün ister yeniden doğuş. Kesikten güç ve ahenkle kaldırılmış bir kol görünüyor. Bir dansçının koreografisinden parça, ya da bir sporcunun atlayışını tamamladığı an, belki de bir gösteride isyan, gece kulübünde striptizden hemen önce de olabilir, bir dragshow da. Yüzü sanatçının müdahalesiyle saklı kalan kadın kırmızı bir kıyafet giymiş. Sergideki nadir renkli denemelerden bir tanesi. Belki bu yüzden, belki de jestin subjektif hafızasından yakın geçmişi düşündürüyor. Seksenli yıllar mesela. Tüm dünya soğuk savaşı konuşuyor, akıllar fikirler eril itişmelerde. Fakat tüm bu konuşanlar sadece bir an için anıtlaşan bu jesti unutuyorlar. Çok kısa bir süre belirip sonra dönüşen, unutulmuş, geçici bir anıt. Tarihin en büyük unutuşları, kadınların bu anıtsal jestleri olsa gerek, tarihin en alışılmış hatalarının savaşlardan sonra dikilen hiç de geçici olmayan abideler olması gibi.

Lucia Tallová'nın düşündüğü, tasarladığı anıtlar, çağımızın sanat iradesini yansıtıyor ama buna bir de yenilik getiriyorlar, zira geçiciler, uçarlar ve oynaklar. Günümüzün semptomlarından belki de en önemlisini, yani yüzeyin altında kalan karanlığın keşfini içlerinde barındırıyorlar. Sadece bilinçle olunan insan, sadece, ataerkil hafızayla kurgulanan bir medeniyetin içinde yaşayabiliyor. Bu medeniyet son derece kısıtlı, aşırı derecede kontrollü ve sürdürülemez bir yapı. Bizim bilincin altında kalan enerjiye, sabit ve katı olmayan düşünceye ve hafızanın kenarda bıraktığı minör hikayelere ihtiyacımız var. Sahip olmak ve hüküm sürmek gibi özünde ilkel endişeleri biraz bırakıp kendimizi tamamlamak, yaşamı nihayet tüm çeşitliliğiyle deneyimlemek ve gerçek bir nefes almak için.

Arkeoloji ve kadın

Geçici Anıtlar sanatçının rehberliğinde insanlık tarihinin karanlığına doğru görsel bir yolculuk. Bilinçaltı dağının eteklerinde bir mağarada başlıyor her şey. Siyah mürekkepten işaretler bırakılmış size. Onları takip etmenizi söylüyor rehber. Gölgeleri unutmadan kıvrımları hissetmeniz, özellikle kıvrımların arasında kaybolan bedenlerin karanlıklarını düşlemeniz gerekiyor. Hiç beklenmedik oluşumlarla karşılaşılıyor, size doğru akan kömür çığlarının yanından geçiyorsunuz. Tehlikeden çok nostaljik, hatta melankolik bir yanı var bu yolculuğun. Dağın derinliklerinde geline yer görsel fosillerle dolu arkeolojik bir kazı alanı. Adı da kendi gibi, hem kendinden emin hem de şaibeli: *Fragility of Caryatide*.

Ortada eski ve unutulmuş bir medeniyeti hatırlatan sütunlar var. Düzensiz ve eksik yerleştirilmişler. Ait oldukları yapı ortada yok, kalıntı hissi veriyorlar. Belli ki kullanıldıkları zamandan çok sonraki bir dönemdeyiz. Artık bir yaşam alanı değil burası. Bir dönem, tanrılardan birini anmak için yapılmış bir anıtın ya da bir tapınağın parçaları olmuşlar belki, ama bugün, burada, bir arkeolojik sit alanına gönderiyorlar. Geçmişe doğru bir bakışı düşündürüyor, tarihi hatırlatıyorlar. Hiç bir zaman tekrarlayamayacağımız, tam anlamıyla tamamlayamayacağımız, parçalı, bölük pörçük bir tarihi!

Sütunlara fotoğraflar iliştilmiş. Kimi zaman taşların içine işlemiş, yarıklarına karışmış, yara olmuşlar, kimi zaman altlarında kalmış, bükülmüşler, kimi zaman da sütunlarla bütünleşip yeni mimari öğelere dönüşmüşler. Yine unutulmuş bir kültürden kalma kadın heykellerinin fotoğrafları bunlar. Bir dönem var olmuş, şehir hayatının parçası olmuş bu heykeller. Sonra zaman unutulmuş onları. Ama tarih bulup geri çıkarmış, iyi kötü hatırlamış, prestijli salonlarda sergilemiş ve şehir hayatında yeni bir yer atfetmiş bu kalıntılara. Aynı şaşa yok belki, ama bulunduktan sonra kolektif hafızaya şahit olmuşlar. Hüzünlü bir yer bu seferki. Sonra yine zaman geçmiş ve bugün adını zor hatırlayacağımız bir fotoğrafçı çıkmış, ışık tutmuş bu bedenlere. Tekrar sahneye çıkmış, tekrar star olmuşlar. Fotoğraflar güzel bir kitaba basılmış ama kahramanlarımız bir kez daha hafızanın karanlık raflarına geri dönmüşler, zira ışık aydınlatmaktan öte unutturur fotoğrafları.

Kaderin cilvesi bu ya, devir bir kez daha dönmüş ve rastlantı kisvesinde hayat bu kayıp imgeleri Lucia Tallová'nın karşısına çıkarmış.

Fotoğraflar ve sütunlar yakın dönemlere ait gibiler, ama sanatçının müdahalesi onları adeta bir karşıtlığın iki ucuna sürmüştü. Bir yanda taş diğer yanda beden, bir yanda kaide diğer yanda fotoğraf, bir yanda anıt diğer yanda heykel. Ancak zaman en çabuk bedenleri unutuyor, tarihse sadece sütunlardan ibaret.

Oysa zamanında nasıl da güçlü duruyordu bu sütunlar. İhtişamlı ve görkemli, hatta büyüleyici. Anlattıkları ataerkil masal bir mitoloji halini almış sonsuzluğa doğru yelken açmıştı. İnsanlık için tasarlanmıştı bütün bunlar. Her karesi incelikle düşünülmüş bir pembe dizi gibiydi. Her şey yerli yerinde. Hep aynı. Güç hep aynı yerde. İyisi belli kötüsü belli. Olması gerektiği gibi. Ancak gün geldi, rüzgar esti, kasırga çıktı, yeryüzü defalarca kükredi ve yıkılmaz gibi görünen medeniyeti doğa ana ve içgüdü kadın bir olup titretmeye başladılar. Lucia Tallová da onlara destek olmuş gibi gözüküyor.

Gözlerimizin önündeki sahnede sadece ataerkil söylem değil her şey yerle bir olmuş gibi. Taştan sütunların dramatik halleri sonsuzluk için tasarlanmış bir mitolojinin düşüşünü sahneye koyuyorlar adeta. Asla kaybolmayacak hissi veren ağır ve katı yapıları, aynı taşıdıkları söylem gibi parçalanmış. Ama bu post apokaliptik sit alanında sadece ana yapı değil, detaylar da etrafa saçılmış. Kasırga fotoğrafları da etrafa savurmuş. Kırılmış bükülmüşler. Sergiledikleri bedenlerin hikâyeleri öznelerini yitirmiş gibi. Ancak tam bu noktada Lucia Tallová'nın dokunuşuna biraz daha dikkatle bakmak gerekiyor. Fırtına koptuğunda artık kaçmak imkansız, düşüş kaçınılmazdır. Bükülme kabiliyeti olmayan parçalanacak, bükülebilen yepyeni bir şekilde, belki de daha güçlenmiş çıkacaktır kasırgadan. Mermerin mukavim duruşunun yanında imgeler uçmaya hazırlanan kitap sayfalarını hatırlatıyorlar, aynen bayağı ve sıkıcı bilinç manzarasında kuşların unutulana, derinde kalanı hatırlatmaları gibi. Elbet bedenler kırılabilir, bedenler uçar. Bir var bir yok. Ama bir yandan da bu kırılabilirliğin hayatla ve nefesle, özgürlükle çok yakından bir ilişkisi var. Zira “Zayıflık yücedir, kudret ise değersiz. İnsan doğduğunda zayıf ve esnektir. Öldüğünde güçlü ve kaskatı. Ağaç büyürken esnek ve tazedir; kuruyup sertleştiğinde ölür. Sertlik ve güç, ölümün yoldaşlarıdır. Esneklik ve zayıflık ise hayatın tazeliğini gösterir. Bu yüzden katılaştıran asla galip gelmez.”¹

Kurgu ve Masal

Oturup düşünüyor birileri. Hem zekalarını çalıştırıyor, hem hafızalarını zorluyor, aklı başında bir hikâye yazmaya çalışıyorlar. Bilinçli olarak

yapıyorlar bunu. Geçmişe müdahale edip, tarih dediğimiz kurguyu sarsılmaz bir gerçek gibi önümüze koyuyorlar. Oysa tarih dikkatle yontulmuş, bütün kılçıklarından arındırılmış bir efsane sadece. Ataerkil kurumun boyunduruğu altında yazılmış, dilden kulağa aktarılmış, aktarılırken daha da basitleşmiş, ideolojilere oyuncak olmuş bir masal. Ve bir şekilde bu masallar insanların içlerine sızmayı başarıyorlar aynen sanatçının *A room with a view* adlı işinde sahnelendiği gibi. Pencere hem manzaraya hem de siyaha geçirgenler.

Lucia Tallová her şeyden önce bu kudretli üstanlatıları parçalara ayırıyor. Bir şekilde içimize sızmış, yüzyıllardan beri anlatılmış, ve anlatılarak gerçeğe dönüşmüş kurguyu tam eklem yerlerinden bölüyor sanatçı. Bölüyor ki rölyefin negatifine ulaşsın, görüntünün gizlediği karanlık açığa çıksın. Sonra da tarihin unuttuğundan bir anıt biçiyor.

Walter Benjamin çoktörel fragmanları bir araya getirmenin, tarihin bilinçaltını, yani tarihsel anlatının sözde bütünlüğünün göz ardı ettiklerini ortaya çıkardığını söyler. Kolaj ve asamblaj anımsama için biçilmiş kaftanlar. Lucia Tallová'nın bu teknikleri üretimine katması ihtiyaçtan kaynaklı. İçgüdüsel bir deneme ilk tortuyu bırakıyor ve daha sonra katman katman birikmeye başlıyor fragmanlar. Bilinçaltına yer açarak büyük ve baskın anlatının arkasını topluyor sanatçı, eksiklerini gideriyor, unuttuğunu açığa çıkarıyor. Hikâyenin kayıplarına, gizli yüzlerine, saklı bedenlerine yer açıyor. Unutulmuş olan, anonim kalmış, daha doğrusu anonim bırakılmış olan, karanlık ve gölge tabir edilen, yüzeyin altı, görünenin arka tarafı... Bütün bilinçaltı bu kez hikâyeye karışıyor. Hafızanın derin çukurlarından çıkan minör hikâyelerden majör bir kurgu! Tarih değil tarihler yazılıyor. Sonsuzluğa yeltenmeyen geçici tarihler.

Tarih yalnızca yıkılmış sütunlardan ibaret, bedenlerse zamana direniyorlar.

Yekhan Pınarlığı

¹ *Tao Te Ching* paraphrased by Tarkovsky in *Time within Time: The Diaries 1970-1986* [by Andrei Tarkovsky]. Trans. Kitty Hunter-Blair. Seagull Books, Verso, 1993.

Lucía Tellová
Unstable
Monuments
Geçici Anıtlar

2019-2020
Galeri Nisan 2020

Lucia Tellova
Unstable
Monuments
Geçici Anıtlar

Art and Architecture
Prague, November 2015

Authors' Biographies

Yazar Biyografileri

Yekhan Pınarlıgil is an art historian, researcher and independent curator who completed his art history education on plastic arts and cinema, television, media delving into autofilmage with his dissertation on the topic. Following graduation, he attended Sorbonne where he wrote his doctorate under the title “Formation of critical visual culture in Turkey, artists creating civilian solutions against normalization and control mechanisms 1997-2010”. He shifted his focus on video and protection and preservation of media with his second dissertation where he argued museology. Then, Pınarlıgil started working in Center Pompidou delving into new media collection and its conservation. Continuing his professional practice in the same institution, he ran multiple research and archive projects such as LGBTQI+ and art, and new creative centers in the times of globalization. He actively participated in the international consortium, at which he was one of the founders, created for the purpose of writing and discussing European video art history. Pınarlıgil started his curatorial exploration by attending various courses in Paris International Art History Institute (INHA) such as experimental cinema and video. Pınarlıgil observes and discusses art through its critical power, presence and position on social structures, and focuses his professional practice on searching and questioning the effects and more importantly solutions created by art and artists against normalization and control mechanisms. Pınarlıgil still continues to curate exhibitions for various festivals and art centers in Paris where he lives and works.

Sanat tarihçisi araştırmacı ve bağımsız küratör **Yekhan Pınarlıgil** sanat tarihi eğitimini, plastik sanatlar ve sinema, televizyon, medya alanında autofilmage konusunda yazdığı tezle tamamladı. Devamında, henüz savunmadığı doktorasını Sorbonne’da, “Türkiye’de eleştirel görsel kültürün oluşması, sanatçıların normalleştirme ve kontrol mekanizmalarına karşı ürettikleri sivil çözümler 1997-2010” başlığı altında yazdı. Müzecilik alanında savunduğu ikinci tezinde, video

ve sonrasında kullanılan medyaların korunması ve saklanması üzerine odaklandı. Centre Pompidou’da yeni medya koleksiyonunun konservasyonu üzerine çalıştı. Yine aynı kurumda, LGBTQİ+ ve sanat, ve globalleşen dünyada yeni yaratı merkezleri gibi araştırma ve arşiv projelerini yürüttü. Kurucularından olduğu, Avrupa video sanat tarihini yazmak ve tartışmak amacıyla düşünülmüş uluslararası konsorsiyumda aktif olarak yer aldı. Küratöryel çalışmalarına 2004 yılında Paris Ulusal Sanat Tarihi Enstitüsü’nde (INHA) deneysel sinema ve video programlarıyla başladı. Bir çok farklı festival ve sanat merkezi için hazırladığı gösterimlerin yanında farklı mecraları bir arada kullanarak sergiler kurguluyor. Çalışmalarında, sanatın eleştirel gücü ve toplum yapısı içerisinde teşkil ettiği yer üzerine düşünen Yekhan Pınarlıgil, toplumun normalleştirme ve kontrol mekanizmalarına karşı sanatın ve sanatçıların getirdikleri çözümleri araştırıyor. Paris’te yaşıyor ve çalışıyor.

Nazlı Yayla is the artistic director at Zilberman. She served as the grants and projects coordinator at the SAHA Association from 2018 to 2022. Her earlier career included positions at Art On Istanbul, Rezan Has Museum, and the Museum of Fine Arts-Boston, and she has contributed to Art Unlimited magazine. She graduated from Boston University with a double major in Art History and Sociology and pursued her master’s degree in Political Science at Sabancı University.

Nazlı Yayla, Zilberman’da artistik direktör olarak görev yapıyor. 2018-2022 yılları arasında SAHA Derneği’nde fon ve projeler koordinatörü olarak görev aldı. Kariyerinin önceki dönemlerinde Art On İstanbul, Rezan Has Müzesi ve Museum of Fine Arts Boston gibi çeşitli kurumlarda görevlerde yer aldı. Art Unlimited dergisine düzenli katkılar sundu. Boston Üniversitesi’nde Sanat Tarihi ve Sosyoloji bölümlerinde çift anadal eğitimini tamamlamasının ardından Sabancı Üniversitesi’nde Siyaset Bilimi alanında yüksek lisans eğitimine devam etti.

LUCIA TALLOVÁ

b. 1985, Bratislava, Slovakia

EDUCATION

2005 – 2011	Academy of Fine Arts and Design in Bratislava, Painting, prof. Ivan Csudai
2001 – 2005	Secondary school of applied arts and design in Bratislava, Sculpture and Stonecarving

SELECTED SOLO EXHIBITIONS

2025	Unstable Monuments, Zilberman Istanbul, Turkey I Wish that I Was Made of Stone, Telegraph Gallery, Olomouc, Czech Republik
2023	Marble Sky, Tomas Umrian Contemporary, Bratislava, Slovakia Fragility of the Caryatid, curated by Lucia Gregorová Stach, Rosenfeld Palace, Žilina, Slovakia A Room With a View, Tomas Umrian Contemporary, Bratislava, Slovakia
2022	Mountain of Oblivion, Lubovna Castle, Stara Lubovna
2021	Mountains Between Us, Gallery of Milos Alexander Bazovsky, Trenčin Mountains Between Us, Galerie Paris-Beijing, Paris
2020	Looking Through, Pragovka Gallery, Prague Clouds, TOMAS UMRIAN CONTEMPORARY gallery, Bratislava
2019	Islands, The P. M. Bohun Gallery in Liptovský Mikuláš Away from Everything, Galeria Karla Osorio, Brasília I'm the Land, You are the Sea, TOMAS UMRIAN CONTEMPORARY gallery, Bratislava Building a Mountain, Galerie Paris-Beijing, Paris
2018	Island of Time, Tezukayama gallery, Osaka Time in Dust, Lower Akihabara by Kogure, Tokyo
2017	Second Archive, MEDIUM Gallery, Bratislava House on the Clifftop, AT HOME Gallery, Samorin
2016	Archive of fictional memories, Synagogue in Stupava Before the beginning after the end, Kasárne Kulturpark
2015	Sea, Nevan Contempo Gallery, Prague Devoid Places, Nitra Gallery, Nitra Black Roses, TOMAS UMRIAN CONTEMPORARY gallery, Bratislava
2014	Dear Darkness, Gallery Schemnitz, Banská Štiavnica By Tears The Black Pearl Revives, Gallery Vernon, Prague
2013	Paper Stories, Gallery Artoteka, Bratislava My Tears Have Turned to Snow, INDUSTRIAL Gallery, Ostrava
2012	Doesn't stop, Gallery of M. A. Bazovský Trenčín
2011	Schwarzer Regen, HotDock Gallery, Bratislava Bitter Sweet, SODA gallery, Bratislava
2010	Hidden grace of black stories, Strabag Kunstforum, Vienna
2009	Sweet city, Gallery of Ján Koniarek, Klub 3, Trnava

SELECTED GROUP EXHIBITIONS

2025	Voyage in Liquid Times, Gallery of Ján Koniarek, Trnava, Slovakia
2024	Limits of Landscape, curated by Adrián Kobetič, Peter Megyeši and Lucia Miklošková, Rosenfeld Palace, Žilina, Slovakia I Wish you Were Here, curated by Stéphanie Bliard, Chez Olivia Project Room, Brussels, Belgium (Don't)Be Oversensitive! Emotions in Art, Nitra Gallery, Nitra, Slovakia Home is where one starts from, curated by Nazlı Yayla, Zilberman Selected, Istanbul, Turkey Areas of Transformation, Galerie Pekelne Sane, Kroměříž, Czech Republic
2023	Landscape of Memories, Zilberman Maimi, USA 2019, curated by Yekhan Pınarlıgil, Zilberman İstanbul, Turkey The Kokón, curated by Miroslava Urbanová, Prepni na Revúcu, Revúca, Slovakia
2022	Biennale de Lyon, Manifesto of Fragility, Fagor Factory, Lyon SuperPreview, TOMAS UMRIAN CONTEMPORARY Bratislava, Slovakia
2021	Lost Human, JAMA, Banská Stanica Contemporary, Banská Štiavnica Reframing Possibilities, Pop-up space by TOMAS UMRIAN CONTEMPORARY Paris, France
2020	The Future is Female - Love Letters, CODA Museum, Apeldoorn
2018	I made a Line, Soda gallery, Bratislava, Slovakia The Future is Female, Parts Project, The Hague Tatr(o)man, Gallery of the Czech Centres, Prague Sonda, P74 Gallery, Ljubljana
2017	Paper Only, Francis Boeske Project, Amsterdam Par voi(X) postale, Musée de la photographie à Charleroi, Brussels Escape Rout, Rooster Gallery, Vilnius
2016	"Sovenská" - New Generation, Galerie d'Italia, Milano
2015	A Touch of California, Platform 1 – 12, Topoľčany
2014	One Step Forward vol.3, INDUSTRIAL Gallery, Ostrava Skydivers, Brides & Wheels, Chimera project, Budapest Darker than Black, SODA gallery, Bratislava
2013	One Step Forward vol.2, The House of the Lords of Kunstat, Brno PANEL STORY, Bratislava City Gallery, Pálffy Palace, Bratislava
2012	Trauch Dich Kunst, Galerie Kuchling, Berlin 6th Zlín Youth Salon 2012, Regional Gallery of Fine Arts in Zlín Back to the Reality, Photoport, Bratislava
2011	Consistent, Orava Gallery, Dolný Kubín
2010	INTER-VIEW, The Nitra Gallery, Nitra Exhibition of the prize winning works, Strabag Kunstforum, Vienna One Step Forward, Medium Gallery, Bratislava Parallels, Barcsay Hall, Academy of fine arts Budapest Gallery, Budapest

AWARDS

2021	The NOVUM foundation art Award, Prize for visual artist
2016	Tatra Bank Foundation Art Award 2016 - Prize for young visual artist
2013	Painting 2013, VUB Foundation Award for Young Painting - 1st place
2012	One-year grant for fine art graduates, Revolving grant system Artservis
2010	Strabag Artaward International 2010 - winner of recognition, Austria

RESIDENCIES

2025	Telegraph Gallery, Olomouc, Czech Republic
2020	Cité internationale des arts Paris, Paris, France
2019	Artist in Residence Karla Osorio Gallery, Brasilia, Brazil
2018	Headlands Center for the Arts, Sausalito, California
2014	Regular Line Santa Cruz, Santa Cruz, California
2011	Strabag Artstudio, Vienna, Austria

SELECTED COLLECTIONS

Bundestag Sammlung (Arothek) Art Collection
Slovak National Gallery, SK
Museu Nacional da Republica, BR
MAR, Museu de Arte do Rio
Nitra gallery, collection SK
Orava gallery, SK
The P. M. Bohun Gallery in Liptovksy Mikulas, SK
The Gallery of M.A.Bazovsky,Trencin, SK
Strabag Kunstforum, AT
Francesca Rizzoli & Alessandro Gallo, IT
Olivier Waltman Picasso, FR
Matak collection, SK
VUB fondation / Intesa SanPaolo, SK/IT
Marta e Matteo Cardamone Collection, IT
WAP fondation, Seoul, Korea

- p. | s. 4-5
Fragility of Caryatid, 2025
Installation, mixed media
Yerleştirme, karışık teknik
Variable dimensions / Değişken boyutlarda
- p. | s. 8
From the series Unstable Monuments
Geçici Anıtlar serisinden, 2025
Collage / Kolaj
105 x 75 x 6 cm
- p. | s. 13
From the series 'Black Portrait', 2022
Object, old drawer, old photography and coal
Obje, eski çekmece rafı, eski fotoğraf ve kömür
50.5 x 48 x 14 cm
- p. | s. 24-42
From the series Unstable Monuments
Geçici Anıtlar serisinden, 2023-2025
Collage / Kolaj
55 x 40 x 4,5 cm
- p. | s. 49
From the series Mountain Between Us
Mountain Between Us serisinden, 2023
Object, old drawer, old photography and coal
Obje, eski çekmece rafı, eski fotoğraf ve kömür
56 x 50 x 10 cm
- p. | s. 52-55
A Room With A View, object, 2025
Old window, coil, old book
Eski pencere, bobin, eski kitap
150 x 110 x 30 cm
- p. | s. 57-59
From the series Black Portrait
Black Portrait serisinden, 2025
Assemblage, mixed media / Karışık teknik
40 x 30 x 10 cm (each / her biri)
- p. | s. 63
From the series Unstable Monuments
Geçici Anıtlar serisinden, 2025
Collage / Kolaj
105 x 75 x 6 cm
- p. | s. 65
From the series Clouds, 2022
Tuval üzerine mürekkep ve akrilik boya
Ink and acrylic painting on canvas
250 x 200 cm
- p. | s. 68-69
From the series Unstable Monuments
Geçici Anıtlar serisinden, 2025
Assemblage, mixed media / Karışık teknik
125 x 90 x 10 cm (each / her biri)
- p. | s. 72-73
From the series Unstable Monuments
Geçici Anıtlar serisinden, 2025
Assemblage, mixed media / Karışık teknik
125 x 90 x 10 cm (each / her biri)

Imprint

This catalogue is published in conjunction
with the exhibition | Bu katalog sergi ile birlikte
yayınlanmaktadır:

Lucia Tallová
Unstable Monuments
Geçici Anıtlar

20.09.2025–19.11.2025
Zilberman | İstanbul

Texts | Metinler:
Yekhan Pınarlıgil, Nazlı Yayla

Proofreading | Düzelti:
Aybüke Sanuç

Photos | Fotoğraflar:
Kayhan Kaygusuz (p. / s.; 2, 4-5, 6-7, 14-15, 19, 24-25,
49, 50-51, 52-53, 54-55, 60, 64-65, 66-67, 70-71,
72-73), Courtesy of the artist / Sanatçının izniyle
(p. / s.; 8, 13, 23, 26-42, 57-59, 63, 68-69, 79)

Design | Tasarım:
Gürem Özcan

Printing House | Baskıevi:
12.matbaa
Huzur Mah. Ahmet Bayman Cad.
No:25 Sarıyer/İstanbul
P: 0212 281 25 80
info@onikincimatbaa.com
Certificate No: 46618

300 copies / 300 adet

This exhibition catalogue is published by
Zilberman. All rights reserved. | Bu katalog
Zilberman tarafından basılmıştır.
Tüm hakları saklıdır.

© 2025, Zilberman

ZILBERMAN
İSTANBUL | BERLIN